

Allandó költözködés

Tizennégy esztendővel ezelőtt, amikor megkapták az első brigádjelvényt Gál Lajosék, aligha gondolták, hogy egyszer majd az egész ágazatban a legjobbak lesznek. Nem is gondolhatták, hiszen alapvető céljuknak ennél sokkal szolidabban tűztek maguk elé. A szélróza minden irányából összeverődött olajbányásokat akarták egy közösséggé gyűrni. Olyanná, amelynek tagjai képesek megoldani a napi munkafeladatokat. Mikorra érték el a távolinak tűnő célt? Ma már a legrégebben együtt dolgozó sem tudja pontosan megmondani. Merthogy nem is lehet. Hiszen ki tarthatná számon: melyik napon vált egységessé a sokféle emberből verbuválódott közösség? Fúráspontról fúráspontra költözködve Üllés és a Heves megyei Kömlő között mi tartotta össze a brigád magját?

Balogh Péter, a korelnök-szak-szervezeti bizalmi ma így vélekedik:

— Dolgozni igencsak mindenki akart. S néhányan azt is tudtuk, hogy az olajiparban a legnagyobb megtartó erő, az egymás iránti tisztelet, megértés. Ha mindenkinek meg lehet a hite, hogy számíthat a másikra, akkor már rendben mennek a dolgaink. Hát azon munkálkodtunk tizenegyen, az alapító tagok, hogy körülöttünk ilyen legyen a légkör. Könnyen boldogultunk aránylag, mert jó segítőkre találtunk a vezetőikben is. Hingl József, az akkori műszaki patronálója a brigádnak sok embernek magyarázta el pihenőben, hogy a brigád az több, mint néhány ember összessége. En is tőle tanultam el tulajdonképpen, mi is a szocialista brigádmozgalm.

— Az első brigádjelvényt újabbak követték. 1976-ban már aranykoszorúval ékesített. A tavalyi munkájuk alapján pedig az eddigi legnagyobb siker: az októberi forradalom 60. évfordulójára indult munkaverseny legjobbjainak alapított oklevél, s vele együtt a szakma kiváló brigádja kitüntetés.

— És a három héttel ezelőtti kifuvás? Azt nem sorolják az embert próbáló események közé?

— De mennyire! Nekünk ez volt az első nagyobb szabású műszaki problémánk. 260 atmoszférás nyomással ontotta a gázt a cső. Észnél kellett lennie minden embernek. Igencsak vizes lett az ing mindenkin, amikor sikerült elzárni a kifújást. Olyan hangja volt, hogy a svéd vattán keresztül is fájt az ember füle. Most már persze nevetgélünk rajta mindannyian, de akkor...

— Az ilyen kritikus helyzet minősíti a brigádot igazán?

— Talán külső szemlélőnek igen, mi itt azt tartjuk: a hét-

kőznep próbálják igazán a brigádot. És hogy ez a brigád már megáll a lábán, arról a tizenegy brigádkitüntetést, meg a 62 egyénileg kiérdemelt, különböző fokozatú kitüntetés meggyőzően beszél. És persze az is, hogy jelenleg például a brigád három tagja: Kiss Ferenc, Fehér György meg Tyukodi József Irakban dolgozik éppen. Gondolhatják, nem az ügyetleneket küldik külföldre dolgozni tőlünk sem.

— A Nagyalföldi Kőolaj- és Földgázkutató és Feltáró Üzem egyetlen fűrös brigádját sem lehet megtalálni a munkahelyen ugyanazon a napon. A munkaidő sajátosságai ez, így hát Gál Lajos brigádjának névsora álljon itt. Azok neve, akik a magas kitüntetést magukénak mondhatják: Kiss Ferenc, Gál Lajos, Tóth Imre, Mónus Győző, Losonczy Károly, Méhes Sándor, Bodnár József, Budaházi László, Ocskó János, Geló József, Tyukodi József, Vass József, Szabó József, Zsák Sándor, Horváth István, Sólyom Lajos, Balogh Péter, Májer Ferenc, Ábrahám János, V. Tóth Károly, Welsch Károly, Gál Ferenc, Paplógó Mihály, Fehér Gyula, Kocsis Antal, Bohos József, Demcsik Károly, Kóti István. Hozzátették persze: nem ez az utolsó alkalom, hogy szóljunk a brigádról. Majd kapnak még kitüntetést. Hogy legyen a fiatalabbaknak, a brigádba egy-két éve felvetteknek is mivel dicsekedniük, ha megkérdezik tőlük, mi újság, olajmunkások?

Akik éppen szolgálatosok az üllési fúrásnál

Asszonybrigád csúcsformában

— Fel tudná-e sorolni a brigád kitüntetéseit? — kérdezem Albrecht Apollóniát, a Minőségi Cipőgyár szegedi üzeme cipőfeldolgozó-készítő ifjúsági szocialista brigádjának vezetőjét.

— Fejből nem, de itt van nálam a brigádnapló. Csak az a kérdés, hogy győzn-e jegyezni?

— Attól függ...
— 1963-ban alakult brigádunk. Minden évben kaptunk kitüntetést. Amire büszkék vagyunk, elnyertük már a vállalat Kiváló Brigádja címet és kaptunk kongresszusi oklevelet is.

A brigádvezető a legrégebbi dolgozó. 1950 óta dolgozik a gyárban.

— Valamennyien letettük a szakmunkásvizsgát s elvégeztük a nyolc általánost. Ebben egy gajgonyai tanáró segített nekünk. Nem a több pénzért tettük, hanem a több tudásért. Brigádunk átlagos teljesítése 107 százalék, 2,3-del magasabb, mint az üzemi rész átlaga. A tűződében dolgozunk, felsőrészeket készítünk. A termékből tavaly 7200 párral több került exportra, mint amennyit a vállalat vezetése tervezett.

Az üzem igazgatója, Greninger Dezső bófogat:

— Valóban ők a mi legjobb brigádunk. Mindenben lehet számítani rájuk.

— Bár már múlik rólunk az ifjúság — ezt a brigád egyik legrégebbi tagja, Suvada Józsefné veti közbe mosolyogva. — Bizony rég volt már, amikor megalakult a brigád, akkor még a Londoni körüti gyárban. Talán ezért is van, hogy felvettük a Jubileum nevet is. Az ifjú megszólítás most már inkább a gyermekeinknek dukál.

— Mondd csak el, mi bánt, most Greninger elvtárs is hallja

— biztatja Suvadáné a brigádvezetőt.

— Hát, az a bánatom, hogy egyszer magam más műszakba kerültem...

Az igazgató mosolyog, nem szól, de a mosolyában benne van: rendben, elintézzük, visszakérül a szalagra. Albrecht Apollónia, a brigádnaplót nézegetve diktálja, kik is a tagok: Csikós Szilveszterné, Gregus Kálmáné, Ivanics Ödönne, Nagy Lajosné, Lóvey Attiláné, Seller Edit, Suvada Józsefné, Kondor Józsefné, Boldizsár Istvánné, Trájer Pirooska. Egy pillanatra megfelhősödik a tekintete:

— Barta Mária már nem sorolhatom, ő volt a helyettesem. Tavaly sajnos meghalt. Betegség vitte el.

— Hogyan lehetséges, hogy ez az asszonybrigád úgymond csúcsformában van megalakulása óta?

— Nem tudom, hogy ezt lehet-e csúcsformának nevezni — mondja sajátos németes akcentussal Albrecht Apollónia —, én csak azt tudom, hogy igyekezünk megtenni mindent, ami tőlünk telik. Hogy aztán ez sok-e, vagy kevés? Evről évről tapasztaljuk, hogy van értelme a munkának, mert mindig honorálják erőfeszítéseinket. Aztán meg, tudja, szeretjük is egymást, összetartunk, jóban-rosszban. Nem is lehet másképp ez egy olyan brigádnál, amelynek tagjai tizenöt éve dolgoznak egy műhelyben. Ugy reméljük, hogy ez a kollektíva egyszerre jut el itt a nyugdíjig. Mi leszünk a cipőgyár első nyugdíjas ifjúsági brigádja.

— Nem lesz csoda — mondja az igazgató. — Ezek az asszonyok örökifjak, s ezt nemcsak az udvariasság mondatja velem, hanem a tények is. Az, hogy fiatalos lendülettel veszik ki részüket a munkából.

A BANO kitüntetett asszonybrigádja

Munkások, parasztok és értelmiségiek tízezrei tették felajánlásokat Csongrád megyében is a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 60. évfordulójának tiszteletére a Csepeli Vas- és Fém-művek dolgozóinak kezdeményezésére kibontakozott munkaversenyben. A legjobb vállalati, üzemi, szövetkezeti kollektívák a munka ünnepe tiszteletére vehették át kitüntetésüket. Amint arról már lapunkban beszámoltunk, az MSZMP KB oklevélét kapta a többi között a DEFAG Május 1., az NKFTV RD-31-es, a TBV Gagarin és a Minőségi Cipőgyár ifjúsági szocialista brigádja. A Csongrád megyei pártbizottság öt szocialista brigádnak adományozott jubileumi oklevelet. Ezt kapta a Szegedi Ruhagyár Május 1., a DÉLÉP Szántó Kovács, az IKV József Attila, a Pankotai Állami Gazdaság Háman Kató és a Komplex Ruházati Vállalat Szorgalom szocialista brigádja. Összeállításunkban a legjobb szegedi brigádokat mutatjuk be.

Lehet-e még javítani?

A DEFAG Május 1. brigádja

Az erdő a földön hever. Hiányzik belőle a madárfütty, az élet. Pontosabban másféle élet költözött a fák közé: emberek munkálkodnak azon, hogy a rönkök pallókká, deszkákká vagy rakodólappokká váljanak. Fűrészgépek dohogása és kopácsolás hallatszik mindenfelől — a Dél-alföldi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Tisza-parti üzemének mindennapos zaja. A fátelp — ahogyan legtöbben nevezik — jó indulattal sem mondható korszerűnek, mégis minden a helyén van. Elöl a rönktér, aztán a fedett fűrészcsarnok, hátul pedig sorban a deszkarakások. Ott találó rá Kiss Mihály üzemvezetőre.

— A Május 1. brigád érdekel... — Az asszonyok már az újszegedi ládagyárban is rakodólapot szegtek — emlékezik Kiss Mihály —, hat éve jöttek át hozzánk, s azóta is nagyszerűen dolgoznak.

— Hogyan mérhető le a gondosságuk?

— A rakodólapok felét nyugatra exportáljuk. Tavaly egyetlen minőségi kifogásuk sem volt a végéig.

— Növekszik-e a brigád teljesítménye?

— Az első években 60–70 ezer raklapot szegtek az asszonyok. Nagy ugrás következett 1975-ben, műszaki kollektívánk akkor készítette el a szegező géppárt. A következő évben 120 ezer, tavaly pedig 130 ezer lap készült el. Az idén újabb ötzetet ajánlottak föl a dolgozók.

— A jó munkáért milyen kitüntetések kaptak eddig a brigád?

— Elnyerte a Gazdaság Kiváló Brigádja címet, a Központi Bi-

zottság kongresszusi oklevélét, a Szakma Kiváló Brigádja elismerést.

A csarnok egyik sarkában pihenőhelyiség — asztalokkal, székekkel.

— Ide járnak uzsonnázni? — kérdelem Fűri Imréné brigádvezetőt.

— Néha igen, de legtöbbször a gép mellett eszünk. Nem nagyon időzhetünk. Ha folyamatos az anyagellátás, akkor naponta 480 lapot tudunk készíteni.

— És ha nem folyamatos?
— Az az igazság, hogy nem panaszkodhatunk. Nagyobb zavarra nem is emlékszem. A férfiak behozzák a műhelybe a kiválogatott anyagot és elviszik a kész lapot.

— Hogyan fogadták a munkájukat segítő új gépeket?

— Örültünk, mert hamar láttuk, hogy hasznos. Két hét kellett az átálláshoz.

— Lehet-e a jó munkán még javítani?

— Hát... úgy érzem, hogy alig. Egyszer-kétszer a rakodólapok talplemezait lehetett volna pontosabban szögezni, de mostanában azzal sincs baj.

A brigádnaplóból olvasom a dolgozók névsorát. Fűri Imréné, Bakai Jánosné, Balogh Mihályné, Gazdag Pálné, Haska Jenőné, Miklós Istvánné, Sári Mihályné, Rásó Jánosné, Doktor Lajosné, Ördög Lajosné és Tűri Mihályné után Terhes Jánosné következik. Ő most megy nyugdíjba. Kérdeztem a brigád vezetőjét, gondoskodtak-e már új tagról. Azt mondta, hogy egy éve figyelik a választottjuk munkáját, s csak azután fogadják be. A Május 1. brigádba kerülni rangot jelent.